Ч. 41 | Пятниця 21 лютого (5 марта) 1897. | Рік VII

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодинокє число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодинокє число 3 кр.

З руху виборчого.

В „Галичанині“ появив ся „Отзив“, з підписами: о. Іоан Озаркевич, Богдан А. (через похибку поставлено Б) Дідицкий, Юліян Романчук, Ром. Ф. Бачинский, др. Евг. Петрушевич, а в „Ділі“ появилась рівночасно „Відозва“ з підписами (просимо уважати на порядок підписів, бо се важна і не лиш характеристична, але й непарушима часть висшої політики): Іоан Озаркевич, Юліян Романчук, Богдан Дідицкий, др. Евгений Петрушевич, Ром. Бачиньский. В „отзиві“ і у „відозві“ сказано: Нашими кандидатами на пяту курию суть:

1) В окрузї виборчім Тернопіль-Збараж-Золочів Перемишляни-Бережани: о. Александер Миронович, парох в Березовици великій.

2) В окрузї виб. Станїславів-Рогатин-Підгайцї-Бучач Товмач: Юліян Романчук, професор гімназиї у Львові.

3) В окрузї виб. Борщів-Залїщики-Чортків-Гусятин-Теребовля: др. Роман Яросевич лікар в Борщеві.

4) В окрузї виб. Коломия-Надвірна-Богородчани-Косів Снятин-Городенка: др. Теофіль Окуневский, адвокат в Городенцї.

5) В окрузї виб. Броди-Камінка-Жовків-Рава-Сокаль: др. Михайло Олійник лікар в Мостах великих.

Польский комітет центральний затвердив слїдуючі кандидатури з пятої куриї:

На округ Борщів-Залїщики-Теребовля-Чортків-Гусятин-Скалат: Лукиліяна Криницкого, б. посла до Ради державної.

На округ Ярослав-Ланцут-Чесанів-Яворів-Городок: кс. Льва Пастора б. посла до Ради державної.

На округ Львів з повітом львівским: Едмунда Мохнацкого був. президента міста Львова.

На округ Новий Санч-Лиманова-Новий Торг Грибів-Горлицї, зі староства мисленицкого округи судів повітових в Йорданові і Макові: Йосифа Знаміровского властителя реальности і бурмістра в Криницї.

На округ Перемишль-Мостиска-Рудки-Самбір-Дрогобич: дра Віктора Лєховского.

На округ Ряшів-Стрижів-Ропчицї-Кольбушева-Ниско-Тарнобжеґ: кс. Кароля Фішера, б. посла до Ради державної.

На округ Сянік-Коросно-Ясло-Березів-Добромиль-Лїско-Старемісто: Станїслав Висоцкий.

На округ Станїславів-Товмач-Бучач-Підгайцї-Рогатин: Йосиф Богданович, властитель реальности.

На округ Стрий-Турка-Жидачів-Долина-Калуш-Бібрка: Казимира Ройовского властителя більшої посїлости.

На округ Тернопіль-Збараж-Золочів-Перемишляни-Бережани: Генриха Вайсера, промисловця.

На округ Тарнів-Бжеско-Бохня-Домброва-Мілєць-Пільзно: кс. Адама Копицїньского, дотеперішного посла до Ради державної.

На округ Жовків-Рава-Сокаль-Камінка-Броди: Володислава Гнївоша, властителя більшої посїлости.

Той же сам комітет центральний затвердив слїдуючі кандидатури з четвертої куриї (громади сїльскі):

На округ Сянік-Березів-Лїсько: Йосифа Віктора, властителя більшої посїлости.

На округ Перемишль-Добромиль-Мостиска: Павла Тишковского, властителя більшої посїлости.

На окрух Калуш-Долина-Бібрка Едмунда Навроцкого, старосту з Долини.

На округ Львів-Городок-Яворів: Теофиля Меруновича, посла на сойм краєвий.

На округ Бережани-Підгайцї-Рогатин дра Івана Валєвского.

На округ Залїщики-Борщів-Городенка Тадея Чарковского-Ґолєєвского, властителя більшої посїлости.

На округ Бучач-Чортків Корнила Городиского, властителя більшої посїлости.

На округ Теребовля-Гусятин дра Юліяна Ольпиньского.

На округ Тернопіль-Збараж-Скалат ґр. Льва Пінїньского властителя більшої посїлости.

В Семигинові, повіта стрийского товпа селян напала на війта і служби двірску та побила економа, гуменного, війта, єго брата і сина. Вислана туди жандармерия зробила порядок і арештувала сїмох селян.

В Сколїм підчас правиборів товпа напала на жандармів. Жандарм у власній обороні і один вояк з асисти войскової ужили оружия

---

10)

В замку і в підзамчи.

Оповідане з ческого

БОЖЕНИ НЕМЦОВОЇ.

(Дальше).

Пан Жак усьміхнув ся і притуливши Сару до себе, сказав:

— Не гадай о тім, а повір мому слову, що я дуже вірний. Лише старай ся, щоби я дістав ся до вашої служби, а всьо буде добре. Маєш надію, що так буде?

— Я вже говорила зі старою; оповідала їй, що ти був при цїсарскім дворі, який з тебе зручний льокай та що барон не пустив би тебе і за великі гроші. Знаю, що то не дасть їй тепер спокою; буде так довго напирати, аж зробить як схоче. Франца ледве чи старий відправить, але она возьме тебе скорше до себе, а то буде для мене лїпше. Старий заєдно їздить по ловах і ти мусїв би також з ним волочити ся та мало коли могли би ми бачити ся. До тогож він не позволить рядити собою так як она і простак; у него місце не було би таке добре місце і ти не сподобавсь би єму так скоро як їй.

— Коли чоловік має трохи розуму і проворности, то скоро сподобає ся — усьміхнув ся Жак. — А як то з тою пенсиєю і з тим псом?

— То моя робота. Разчула я у ґрафинї о однїй дамі, що була така глупа і я сказала то нашій: она-ж як малпа зараз зробила й собі таке. Я на тім найлїпше виходжу, бо коли би нинї померла, то дістану песика і пенсию а вже постараємо ся о то, щоби та погань мала довгий вік.

— Але, моя люба, твоя панї виглядає як рожа, она ще так скоро не умре, та й пес може єго разів скорше згинути і тодї з твого пляну нїчого, вкінци і ти можеш скорше умерти.

— Здохне один, постараємо ся о другого, а запис буде важний і для него; але не вір, що она здорова, она хора на серце і менї говорив в Празї єї лікар, як була недужа, що колись скінчить нагле та що мусить вистерігати ся всїх зворушень.

— Ах, дурниця! — Хотїв вас наполохати, жартував хиба.

— Алеж она часто хорує і не така здорова як здає ся, я не хотїла би з нею міняти ся.

— А з тим хлопцем то як гадаєш зробити?

— Лиши менї всьо, я вже о то постараю ся. А тепер налиймо собі склянку шампаньского. Оно повинно би бути правдиве, бо лишило ся оногди від стола, коли наша стара обідала разом з ґрафом і з бароном. Менї удало ся взяти єго. Хто знає, коли будемо знов разом, єсли — як кажеш — барон хоче вскорі від'їздити. Нинї пощастило ся нам. Ах, як від'їдете, буду тут сама за тобою тужити; але здасть ся і стара не буде тут довго, а тимчасом постараю ся, щоби ти прийшов до нас.

Сара поставивши чарки на шампана на стіл, обіймила Жака ніжно за шию.

— Ти дуже мила — сказав до неї Жак обіймаючи єї також. — Але котра то година дитинко?

— Минула сема! — відповіла Сара поглянувши на годинник.

— О, то вже не можемо довго говорити. Ще напю ся на твоє здоровлє, хвильку посиджу і скажу тобі „добра ніч“, щоби нас не застали старі.

VIII.

Як то за кілька годин може всьо змінити ся і які то ті всї людскі наміри на будучність — прості баньки миляні! — Як цїлком инакше виглядало рано по тім вечері коли то всї так весело бавили ся в замку. Служба ходила на пальцях, всьо було тихо і нїхто не говорив. За Жолїнка нїхто й не спитав, а гості роздумували, кудиб їм утїкати з замку; було їм страшно.

Мамзель Сара ходила як наполошена по своїй комнатї, укладаючи свої річи до куфра, а Йосиф був зараз рано на почтї, щоби замовити місце в почтовім возї для одної особи до Праги. Що стало ся? Панї з Шпрінґенфельду смертельно занедужала. Коли гості вернули вечером з прогульки, спитав пан панинoго льокая Йосифа, що стояв в дверех замкових сїний, чи не знає, як єсть пани, бо по обідї була трохи недужа, а побоюючи ся, аби їй не зробило ся гірше, сказала панови, що поїде до дому а він нехай лишить ся з гістьми.

Пан Скочдополе, привиклий до жінчиних примх і нарікань, не мав нїчого против єї бажаня, велїв запрягти і панї від'їхала до дому

і стрілили 9 разів. Двох жидів зранено смертельно, двох селян легко. Жандарм ранений тяжко а вояк легко.

В Березовици великій в Тернопільщині напали селяни на хату господаря Полипа Підгайного, де зібрало ся було кільканайцять людий (після одної чутки на забаву, після другої на вибір виборців) і побили все та поломили і навіть хату розвалили. Зібрані повтікали. З Тернополя вислано зараз відділ жандармериї і драґонів та комісию слідчу. Арештовано 20 виновників.

Новинки.

Львів дня 4-го марта 1897.

— **Іменованя.** П. Міністер скарбу іменував старших комісарів скарбових: Леоп. Дзбаньского, Вільг. Кунена і Стеф. Кульматицкого, дальше секретаря скарбового Йос. Косяка та старших комісарів скарбових: Ад. Пожаковского і Йос. Мишкевича, секретаря скарбового Ад. Павловского і старших комісарів скарбових Генр. Пенкальского, Ів. Тирку і дра Мих. Кочиркевича радниками скарбовими.

— **Ц. к. краєва Рада шкільна** ухвалила між иншими на засіданю з дня 1-го марта с. р.: 1) Іменувати учителями народних шкіл: Ів. Дачишина старшим учителем 5-кл. школи в Комарні, Ів. Хоцдзиньску молодшою учителькою 5-кл. школи в Рудках, Фил. Старомійску учителькою школи народної в Розпутю, Ів. Щербову молодшою учителькою 4-кл. школи в Глинянах, Теоф. Кочергана учителем народної школи в Нагачеві, Ром. Біликовича в Залужи, о. Ів. Пораду катихитом в 5 кл. школї мужескій в Яворові, Йос. Теннепбавма старшим учителем при 4-кл. школї народній в Тернополи, Павлину Гагель молодшою учителькою 5-кл. школи в Соколові, Брон. Ганьску молодшою учителькою 2-кл. школи в Кривчи, о. Винк. Диминицкого катихитом при 5-кл мужескій школї в Тарнові, Йос. Кмицикевича учителем в Баричи; 2) перемінити двоклясову школу народну в Розвадові на чотироклясову від 1-го вересня 1897.

— **Запомоги.** Видїл краєвий удїлив між иншими Ник. Івасюкови 150 зр. на дальше образоване в малярстві в монахівскій академиї і 250 зр. В. Радкевичівній на образоване в співі у Відни.

— **Для убогих міста Львова** зложили в бюрі президиї маґістрату ґр. Казимир і Станислав Бадені з нагоди смерти їх матери 1000 зр. Президент міста др. Малаховский зложив благородним жертвувателям в імени убогих подяку за той щедрий дар.

— **Стипендийну запомогу** з фонду архикнягинї Ґізелї в сумі 100 зр. річно надав совіт „Народного Дому" у Львові панні Юлиї Вовчуківній, кандидатцї III-го року женьскої семинариї у Львові. Надїлена буде діставати ту запомогу в двох піврічних ратах до окінченя наук в семинариї.

— **Нову церков** побудовано в Репужинцях, дочернім селї парохиї Дубки, городеньского деканата, станиславівскої епархиї, заходами сьвященика о. Сим. Бурнадза і парохіян в Репужинцях, на місце давної, деревляної каплички, побудованої 1885 року. Парох і парохіяни одержали від станиславівского епископа похвальну грамоту і благословенів.

— **Напад на зелїзничий поїзд.** Дня 28-го лютого, коли особовий поїзд в напрямі з Підволочиск до Тернополя виїхав зі стациї в Богданівцї, кинув якийсь незвістний злочинець каменем, котрий розбивши вікно в вагонї ранив в лице дра Минкевича.

— **Самоубийство.** В Кракові застрілив ся капітан 13-го полку піхоти Корни. Причиною самоубийства мали бути лихварскі довги.

— **Наслїдки пияньства.** З Вовчинців на Буковинї пишуть про таку нещасну пригоду: „Було тут весїле у Семена Гринчука, господаря в нашім селї Вовчинцях. Горівки доставив він своїм гостям тілько, що позапивали ся, аж їм память відняло. І був там між ними також один волоский богатир Дмитро Галїн, що добре собі підсипав тої горівки, щоби журу забути, як то він звик казати. При великій охотї забаґло ся єму ще і паради тай поскочив до дому і приніс набиту стрільбу та дав 17-лїтному хлопцеви того господаря Аґафієви Гринчукови, щоби той стріляв. Хлопці, знаєте, скоро похопні до всего! Скоро лиш той хлопець вистрілив, у тої час стрільба розлетіла ся, кожда частинка окремо, і відорвала хлопцеви на правій руцї усї пять пальців від долонї. От, що принесла піятика і нерозум нашого богача, що той бідний хлопчина зістане до смерти нещасливим калїкою".

— **Убийство на весїлю.** В Воли Високій, жовкївского повіта, відбувало ся перед кількома днями весїле селянина Івана Гдаковича. Молодий поперечив ся з своїм шурином Правдунею і вкінци прийшло між ними до бійки. Новоженець, его брат Петро і сусїд Котлиньский так сильно набили Правдуню, що той помер в наслїдок покалїченя. Убийників арештовано.

— **Попит за бараболями.** Ц. к. галицке товариство господарске оголошує: З причини цїлковитого недороду бараболь в більшій части королївства ческого удала ся тамошна краєва Рада культури до галицкого товариства господарского з просьбою о подане певних жерел закупна бараболь до саджения. В наслїдок того взиває товариство, щоби більші продуценти зголошували ся чим скорше до комітету згаданого товариства, подаючи назву відміни бараболь, як також вагонову цїну на найблизшій зелїзничій стациї.

— **Нещастна родина.** З Тернопільщини доносять: Один з доохрестних посесорів, жид, видав дочку замуж до Відня. Перед кількома днями надійшла до родини телеґрама, що дочка померла при пороздї. Вість та мала страшні наслїдки: мати і молодша сестра померли майже рівночасно на серцевий удар, а доведений до розпуки отець допустив ся самоубийства.

— **Страшний отець.** В громадї Доляйн під Голомуцом допустив ся зарібник Гайнц зьвірского злочину. Він душив свого півтретярічного сина і кидав ним о землю так довго, аж дитина скопала. Мати дитини, котра надбігла в послїдній хвили, відтяла зьвірскому вітцеви сокирою два пальцї.

— **Розводи** між висшими кружками стають частїйші. Перед кількома днями розвела ся ґрафиня Мария Ляріш зі своїм мужем ґрафом Юрієм Ляришом, з котрим жила в подружю через 20 лїт і мала пятеро дїтий. Тепер має ґрафиня 39 лїт, а походить з баварскої коро-

---

— Прошу пана, мусїли посилати по лїкаря, як раз прийшов — відповів Йосиф.

— Так зле?

— Не можу сказати, прошу пана. Як панї приїхали, злїзли коло воріт і пішли пішки через огород. Я стояв тут. Питали мене, чи мамзель Сара дома; я сказав, що буде в своїй комнатї, бо я бачив, що там пішов як раз пан Жак. Панї не сказали нїчого, пішли до покою і довго було там так тихо, немов би нїкого не було, аж нараз сильно на мене задзвонили. Коли я війшов, були блїді як смерть і велїли покликати Клярку і післати по лїкаря.

Пан Скочдополе війшов скоро до комнати. В бібліотецї сидів лїкар і писав рецепту.

— Докторе, що є, чи справдї слаба, що пишете рецепту?

— Не добре показує ся і бою ся, щоби не було ще гірше. Панї мусїла перестудити ся, а що ще гірше мусїла чимсь сильно роздразнити ся; ще доси дуже рознервована і має сильну горячку.

— Але то не холера, докторе?

— Гм, чому так боїте ся того слова. Абож то инші недуги не суть смертельні? — сказав лїкар, переглядаючи рецепту. Скінчив, пан задзвонив і в тій хвили побіг вже слуга з рецептою до міста. Тимчасом лїкар війшов знов з паном до комнати панї. Панї лежала на ліжку. Клярка цїла блїда була з нею сама в комнатї.

— Де Сара? — спитав пан Клярки, бо панї лежала обернена лицем до стїни і він гадав, що спить.

— Не знаю, що стало ся. Панї не хоче єї навіть бачити — відповіла Клярка, здвигаючи раменами.

— То ти, Вячеславе? — обернула ся панї скоро.

— Я — відповів пан Скочдополе здивований, що панї кличе его іменем, котре ненавидїла, бо казала, що просте.

— Возьми отсей лист, перечитай і потверди, а памятай, щоби моя воля що до тої справи виповнила ся зараз рано. Правда, що зробиш менї то.

— Тиж знаєш, що всьо зроблю для тебе. Але що тобі стало ся так нагле, що тебе так зворушило?

Однако панї не відповідала, а лїкар потяг пана за рукав, аби дав спокій.

— То я іду і зараз зроблю, що хочеш — сказав пан Скочдополе і відійшов до першої комнати. Розвинув великий лист паперу. Було то сьвідоцтво для Сари, що служила у панї Скочдополевої за покоївку, що зручна і яко таку може єї панї поручити. Крім того був там переказ на 100 зр., які панї давала Сарі яко піврочну платню наперед. Пан Скочдополе похитав головою, задумав ся, але відтак пішов скоро до своєї канцеляриї, сїв при столику, підписав переказ і своїм іменем, написав ще від себе лист, завинув всьо, запечатав і заадресував до свого адвоката в Празї. Коли відложив перо, упало его око на фотоґрафію панї зі Шпрінґенфельду, що в дорогій рамцї стояла підперта на столї. Добру хвилю дивив ся на неї, аж очи зайшли єму сльозами.

— То були инші часи, коли то було — шептав — ми вірили ще в себе. Ми могли бути щасливі, але обоє помилили ся. Простиж нам Господи! — і обтерши вогкі очи, встав скоро, задзвонив і входячому до комнати льокаєви Францови велїв прикликати Сару.

Сара прийшла, але не мала вже на собі білої шовкової одежи, нї золотих шпильок, нї нараменників, а на лици не було й знаку по румянцї.

— Саро — відозвав ся пан строго — зложіть свої річи і рано поїдете почтою до Праги. Ви відправлені зі служби. Тут маєте адресу мого адвоката і гроші на дорогу; рівночасно з вами відійде той переказ, щоби вам виплатив вашу піврічну платню. Доки не будете мати служби, можете мати в нашім домі комнатку. Так хоче панї, а я кажу вам то в єї імени.

Сара кипіла від злости, але примусила ся до плачу і почала жалувати ся на панину несправедливість, а вкінци хотіла зачати оповідати деякі річи о панї. Але пан показав на двері і сказав строгим голосом: — Анї слова більше, ідіть і учіть ся чесно служити!

Розлючена Сара вибігла, а Франц в передній комнатї сказав немов до себе:

— Так то буває: так довго ходить ся зі збанком по воду, доки ухо не урве ся. За тобою, відьмо, зроблю хрест.

Сара то чула, але нїчого не сказала. Як злий дух вбігла до комнати, кинула ся на землю і зі злости зачала плакати; коби була мала тілько відваги, була би тої ночи цїв замку побила і запалила. Она добре знала, що панї стало ся; атжеж она зі страхом вирвала ся з обіймів Жака, трохи не зімлїла, коли почула як панї скоро задзвонила — а она гадала, що панї ще в лїсї. Коли Жак викрав ся, она всьо поскладала, скинула з себе сьвяточний одяг і переоділа ся та збігла скоро на долину до панї, хотячи вимовити ся, що не була дома. Панї блїда як стїна, з блискучими від гнїву очима, сказала:

— Іди, не показуй ся менї на очи, я всьо знаю!

Аж тепер стратила відвагу, догадала ся, що панї підслухувала. Йосиф, коли его спитала, коли панї приїхала, потвердив єї догадку, відповідаючи з злобним усьміхом:

— Ледве що зачала ся у вас візита!

Всьо єї гнївало, лютило, а не могла нїчого порадити. Але потїшила ся, коли почула в почи бігане і шептане, що панї зле, що занедужала на холеру. Аж руками сплеснула з радости і почала складати річи, забираючи всьо, що їй попало під руки. Заки від'їхала, відвідала Жака, щоби з ним попращати ся; він також був занятий приготовленями до від'їзду і гнївний на то, що его пляни, по котрих соб тілько обіцював, розбили ся. Дав то Сарі добре почути і то єї найбільше димало; але коли почув, яку відправу Сара дістала, був знов для неї лагіднїйший і обіцяв, що як верне до Праги, то відвідає єї, аби лише остала єму вірною.

Холодно розстала ся Сара з домом, де сї яла лише злобу і огірчене і де не було нї од

лївскої родини. По доконанім розводї заручила ся ґрафиня з надворним баварским співаком оперовим Бруксом і заміряє виїхати з ним до Америки.

— **Лиха мачоха.** В Будапештї дійшла поліция дня 1-го марта на страшну жостокість механїка Ігнатия Терка супротив своєї пятилїтної дочки з першого подружя. Головною причиною була лиха мачоха, що під'юджувала вітця на дитину і сама збиткувала ся страшенно над нещасливою жертвою своєї ненависти. Сусїди чули нераз жалїсний плач і крик дитини, але в понедїлок рано не могли вже слухати того збиткованя і завізвали ратункове товариство. Поміч наспіла, але не застали вже родичів, котрі віддалили ся з помешканя, а дитину найшли на підлозї, цїлу сину з побитя з вибитим одним оком і зломаною рукою. Коли привели хорошу, біляву дївчинку до притомности, розповіла, що родичі запхали єї були під подушки і спали на нїй цїлу ніч, а як рано побачили єї живу, то так єї оббили. Потому нарадили ся, щоби купити скриню і по смерти винести єї в тій скрини на поле і там закопати. Дївчинку забрало ратункове товариство з собою, а по дорозї она зімлїла кілька разів з браку сил. Дома лишили ся поліцийні аґенти, щоби притримати звірских родичів, коли повернуть зі скринею.

— **Величезна крадїж.** З Росиї пишуть до черновецкої „Буковини“: На 25-го січня с. р. визначено було в Росиї загальну перепись (конскрипцию). Для сего вже давно подїлено всю Росию на „участки“. Над кождим участком стояв „завѣдывающій“, а у нього під начальством — „счетчики“, т. є. его помічники. На новий рік правительство велїло порозсилати всїм переписчикам подарунки в нагороду за працю, а то — портфелї і подорожні чорнилицї. Портфелї — такі, що й 25 копійок ледве чи коштують, а чорнилицї — сором і в руки взяти. Тимчасом каса дала на кождий портфель 2 карб. 50 коп., а на кожду чорнилицю — 1 карбованець. Усїх чорнилиць і портфелїв розіслано на цїлу Росию більше як 250.000. Цїкаво було-б довідати ся, хто замовляв ті предмети і хто відбирав їх від підрядчика. Крадїж, як бачимо, величезна. А в тім, у нашій Росиї се не новина!

Господарство, промисл і торговля.

— **Ц. к. Дирекция зелїзниць державних** оповіщує: Рух товаровий поміж Австро-Угорщиною, а Нїмеччиною, Люксембурґом, Бельґією і Нїдерляндами. Тарифа часть I. роздїл Б. з 1 марта 1896. З днем 1 марта 1897 увійде в житє додаток I.

Телеґрами.

Ментона 4 марта. Є. Вел. Цїсар працював вчера цїлий день і лиш пополудни ходив з Єї Вел. Цїсаревою на прохід.

Константинополь 4 марта. В переданій вчера Порті збірній нотї держав сказано, що держави мають як найлїпшу волю удержати ненарушимість Туреччини і постановили длятого завести порядок на Кретї. Зваживши, що торічні постанови задля опізненя їх переведеня не відповідають вже відносинам згодили ся держави на то, щоби Кретї надати автономію.

Атини 3 марта. Грецка праса дораджує однодушно ставити опір державам. Півурядова „Троя“ каже, що не знає, длячого би грецко-турецка війна мала загрожувати европейскому мирови. На случай нової несправедливости супроти Гелєнїзму мир стане ся неможливим. „Асті“ каже, що автономія Крети есть лиш дипльоматичною латаниною.

Рим 4 марта. Нинї має бути парлямент італїяньский розвязаний і визначені нові вибори на день 23 с. м.

Канеа 4 марта. Італїяньский адмірал мав в Канеї промову до мусулманів, в котрій упоминав їх до спокою яко одинокого способу, котрим дасть ся осягнути добро Крети, до котрого стремлять заходи Европи. Кількох мусулманьских фанатиків арештовано і відставлено на корабель военний.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1896, після середно-европ. год.

Відходять до

	Поспішні			Особові			
Кракова	8·40	2·50	11·00	4·40	9·55	6·45	—
Підволочиск	5.55	2·06	—	—	9·30	10·45	—
Підвол. з Підз.	6·08	2·19	—	—	9·48	11·12	—
Черновець	6·10	—	—	10·15	2·45	—	—
Черновець що понедїлка	—	—	—	10·25	—	—	—
Белзця	—	—	—	9·15	—	—	—
Мушини на Тарнів	8·40	11·00	—	4·40	—	6·45[1]	—
Гребенова [2])	—	—	—	—	9·35	—	—
Скольського і Стрия	—	—	—	5·22	9·35	3·05	7·22
Зимної Води [4])	—	—	—	—	3·29	—	—
Брухович [5])	—	—	—	—	1·20	—	—
Брухович [6])	—	—	—	—	3·20	—	—
Янова [7])	—	—	—	9·45	3·00	8·55	—
Янова	—	—	—	9.45[8]	1·05[9]	3·00[10]	6·25[8]

[1]) Від 1 червня до 30 вересня. [2]) Від 10 липня до 31 серпня. [3]) До Скольського лише від 1 мая до 30 вересня вкл. [4]) Від 1 мая до 6 вересня в недїлї і сьвята. [5]) Від 1 мая до 6 вересня в недїлї і сьвята. [6]) Від 1 мая до 6 вересня в будні дни. [7]) Від 1 мая до 15 червня і від 1 вересня до 30 цьвітня кождого дня. [8]) Від 16 червня до 31 серпня що день. [9]) Від 16 червня до 31 серпня в недїлї і сьвята. [10]) Від 16 червня до 31 серпня в тиждневі дни.

Поїзд блискавичний зі Львова 8·40 рано, в Кракові 1·48 по полудни, у Відни 8·56 вечер.

Приходять з

Кракова	1·30	5·10	8·45	8·55	6·55	9·30	—
Підволочиск	2.40	10·05	—	8·07	5·20	—	—
Підвол. з Підз.	2.25	9·50	—	7·46	4·55	—	—
Черновець	9·55	—	—	2·01	7·28	—	—
Черновець що понедїлка	—	—	—	6·13	—	—	—
Белзця	—	—	—	—	5·45	—	—
Мушини на Тарнів	5·10[1]	—	—	8·55[2]	6·55	—	—
Гребенова	—	—	—	—	1·51[3]	—	—
Скольського і Стрия	—	—	—	12·10	8·00	1·51[4]	10·10
Брухович [5])	—	—	—	—	—	8·03	—
Брухович [6])	—	—	—	—	—	8·25	—
Янова	—	—	—	7·50[7]	—	5·28[8]	8·54[8]
Янова [9])	—	—	—	—	1.10	7·48	—

[1]) Від 25 червня до 15 вересня. [2]) Від 1 червня до 30 вересня. [3]) Від 10 липня до 31 серпня. [4]) Зі Скольського тілько від 1 мая до 30 вересня [5]) Від 1 мая до 25 червня і від 15 серпня до 6 вересня. [6]) Від 26 червня до 14 серпня. [7]) Цїлий рік. [8]) Від 16 червня до 31 серпня. [9]) Від 1 мая до 15 червня і від 1 вересня до 30 цьвітня.

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

Час подаємо після годинника середно-европейского; він різнить ся о 36 мінут від львівского: коли на зелїзници 12 год., то на львівскім годиннику 12 год. і 36 мін.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий

ної людини, аби єї навидїла, і тій пани відслужила ся так погано.

Гості почувши, що панї має холеру, також розбігли ся, немов стадо голубів, як до них стрілить ся. Лише два приятелї пана Скочдополе остали, старий майор і один лїсничий, котрі хотїли витревати при своїм приятели; прочі відїхали один по другім, вимавляючи ся всїлякими річами. Але пан Скочдополе не задержував нікого.

З панею було зле, мала дійстно холєру, а з холєри попала в тяжку недугу. Клярка і єї мати порали ся безнастанно коло єї постели, не хотячи єї лишати на чужу послугу.

Калина мало коли бачив свою суджену, але Войтїх часто відвиджував его з своїм песиком на полях; нїхто ему того не боронив, а Жолї радо бігав з ним на прохід і був веселий, а нїколи не стало ся ему нїчого, бо Войтїх стеріг его як ока в голові; було ему якось жаль песика, що так нагле немов би осиротів, тому ще тим більше бавив ся з ним і песик без него не міг і хвилї бути. І до Сикорів забирав его з собою і там все збігало ся цїле підзамче дивити ся на того паньского песика, але оглянувши его, говорила, що то все таки лише пес. Дїти Сикорів прирівнювали его до свого домашного пса і Андулька нераз говорила: „Іди, босий, іди, ти не такий красний, не маєш таких красних уший, анї такої гладкої шерсти“. — „Скажи їй, босий, що Жолї не уміє знов так добре сторожити як ти“ — піддавав Войтїх, що любив також босого, бо нераз висипали ся разом в будї у садї.

Лїкар приходив по кілька разів до замку і пробовав всего свого досьвіду і знаня, щоби паню вилїчити; але коли пан его питав, чи є надїя, здвигав раменами. Пан, хоч ходив з своїми старими приятелями на прохід, виїздив з ними, грав в кістки і шахи, розмавляв — то однако був дуже розсїяний. Клярка сидячи у панї чула кілька разів на день в сусїднїй комнатї его крови і все виходила до него, аби сказати, як панї має ся. Але довго не полїпшало ся, хоч і не робило ся гірше, і панї лежала непритомна, аж одного дня немов пробудила ся з тяжкого сну. Але що мала тяжкі повіки, не могла їх отворити, цїле тїло було немов оловяне, не могла анї порушити ся, лише тілько що вернулась їй память. Чула голоси, розуміла їх і чим довше прислухувалась, тим певнїйше всьо розуміла. То були голоси Клярки і єї матери.

— Іди переспи ся, дитинко, я тут лишу ся; ти блїда ще розхоруєш ся; Калина також боїть ся о тебе.

— Не бійте ся матїнко, я-ж висипляю ся, кілько менї треба; їджене смакує менї і я досить рісьва, а та блїдість нїчого не значить. Ви старі а більше трудите ся як я.

— Моє тїло звикле до того, дитино, і менї то не тяжко приходить. Колиб лише Господь змилосердив ся і поміг тій біднїй панї. Ту чорну (говорила о Сарі) сам чорт зіслав нам до хати. Мусїло богато між ними бути, що то паню так розгнївало, навіть як пустила песика, так не гнївала ся. Га, не одно не повинно би стати ся, але чоловік нїколи не має надто розуму, а однако кождий мусить сам гадати о собі. Я ту паню виховала — і люблю єї, тому й молю ся, аби їй Господь дав здоровля.

— І я також мамо і жаль менї пана; ходить також засумований, а той хлопець з тим песиком, кілько разів прийде, то менї все здає ся, що не знає до кого притулити ся. То добрий хлопець і того пса так пильнує як дитину.

— А, пес — то не повинно так бути як є; на таку грішну любов і Господь Бог не любить дивити ся, та й я все бояла ся кари. Коби лише панї поздоровіла, то она колись сама пізнає, що не всї ті приятелї, що їй лестять ся. Ади, як поутїкали, як заслабла; і той барон і той ґраф Росіл.

— Нї, мамо — Росініоль — поправила Клярка.

— То всьо одно; ті насамперед утїкли, а як они тут уживали. Лише ті два старі пани остали вірні панови. Ах, той сьвіт, той сьвіт! Але коли прийде лїкар? (Дальше буде).

З друкарні В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.